

ἀσκημόχερο ἰδ. ἀσκημο- (I) 1.

ἀσκημόχτιστος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἀδκεμόχτιστος Πόντ. (Ἄμισ. Κερασ. Κοτύωρ. Οἶν. Χαλδ.)

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄσκημος καὶ χτιστός.

Ὁ δύσμορφον ἔχων τὴν σωματικὴν κατασκευὴν, κακοφυῆς ἐνθ' ἀν.: Ἀπαντίκρον θωρεῖ ἀρθώπους μεγάλους ἀδκεμόχτιστους (ἐκ παραμυθ.) Ἄμισ.

ἀσκημώνω ἀμάρτ. ἀδκεμώνω Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεσν. ἀσκημώνω. Ἴδ. Λύβιστρο. καὶ Ροδάμν. Ε. στ. 999 (ἔκδ. J Lambert) «ἀσκημωμένη ἐφαίνετον καὶ συγγλωσσοδεμένη».

Γίνομαι δυσειδής, δύσμορφος. Συνών. ἀσκημένω 1.

***ἀσκημωσιὰ** ἡ, ἀδκεμωσία Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀσκήμωσα τοῦ ρ. ἀσκημώνω.

Ἐπιθετικ., ὁ δυσειδής τὴν μορφὴν: Τί ἀδκεμωσία ἐν κί ἀτός πάλι! Συνών. ἀσκημοφορεσιὰ.

***ἀσκημωτός** ἐπίθ. ἀδκεμωτός Πόντ. (Σάντ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκημος καὶ τῆς καταλ. -ωτός.

Ὁ ὀλίγον δύσμορφος, κάπως ἄσκημος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκημούλλης.

ἀσκησι ἡ, λόγ. σύνηθ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄσκησις.

1) Ἡ πρὸς γύμνασιν τοῦ σώματος κινήσις τῶν μελῶν ἢ ἄλλη ἐνέργεια πρὸς ἐθισμόν περὶ τὴν χρῆσιν ἀντικειμένου ἢ πράξεώς τινος λόγ. σύνηθ.: Ἡ ἀσκησι δυναμώνει τὸ σῶμα κί ἀνοίγει τὴν ὄρεξι. β) Τὸ ὑπὸ τοῦ διδασκάλου διδόμενον θέμα πρὸς ἐμπέδωσιν καὶ πρακτικὴν ἐφαρμογὴν τῶν διδαχθέντων λόγ. σύνηθ.: Δὲν ἔλυσα τοῖς ἀσκήσεις μου, γιατί ἤμουν ἀρρωστος. 2) Ἡ ζωὴ τοῦ ἀσκητοῦ, τὸ ἀσκητικῶς ζῆν Κέρκ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκητεία. 3) Τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ ἀσκητοῦ Κέρκ.: Ζῆ'ς τὴν ἀσκησι. Συνών. ἀσκηταρεσιό.

ἀσκήσιος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. ἀσκήσιους Ἡπ. (Ζαγόρ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκήσι καὶ τῆς καταλ. -ήσιος.

Ὁ ἐν ἀσκήσῳ διατηρούμενος ἐνθ' ἀν.: Ἀσκήσιες ἐλαιῆς Λεξ. Δημητρ. Ἐφαγ' ἀσκήσιον τυρὶ τοῦ μισημέρ' κί φκαριστήθ'κα πουλὸν Ζαγόρ. Ἀσκήσιμα πρέντζα (εἶδος ἀπαλοῦ τυροῦ) Αἰτωλ. Συνών. τουλουμήσιος.

ἀσκηταρεῖο τό, ἀσκηταρεῖον Πόντ. (Σάντ. Σταυρ. Τραπ.) ἀσκηταρεῖο Πόντ. (Ζησιν.) ἀδκηταρεῖο Πόντ. (Ἄμισ.) ἀσκηταρεῖον Κάρπ. Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀσκηταρεῖο σύνηθ. ἀδκηταρεῖο Ἡπ. ἀσκηταρεῖο Χίος (Καρδάμ.) ἀσκηταρεῖος ὁ, Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀδκηταρεῖος Πόντ. (Κρώμν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκητής καὶ τῆς καταλ. -αρεῖο.

Κατοικία ἐρημίτου, ἀσκητήριον ἐνθ' ἀν.: Κάθεται πάντα 'ς τ' ἀσκηταρεῖο του. Δὲ φεύγει ἀπὸ τ' ἀσκηταρεῖο του σύνηθ. || Φρ. Τὸ σπῆτι τους εἶναι ἀσκηταρεῖο (δὲν ἔχουν κοινωνικὰς σχέσεις) Λεξ. Δημητρ. || Ἄσμ.

Ἐρῆθα νὰ γέν' ἀσκήτρια σιμὰ 'ς τ' ἀσκηταρεῖο σου Ἡπ.

Μάννα, 'γὼ ἄς δατάχουμαι, ὅλα νιὸ λέγω ποῖσον, ἀπὸ τ' ἔρημον τὴν ὀτά μ' ἀσκηταρεῖον ποῖσον

Σάντ. Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. Πελοπν. (Βούρβουρ.) Ρόδ. Σχιάθ. Στερελλ. (Αἰτωλ. Φωκ.) κ.ά. Συνών. ἄσκησι 3.

ἀσκητεία ἡ, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκητεύω.

Τὸ νὰ διάγη τις βίον ἀσκητοῦ: Πέντε χρόνῶ ἔσυρε τὴν ἀσκητεῖαν. Συνών. ἄσκησι 2, ἀσκήτεμαν, ἀσκητική.

ἀσκήτεμαν τό, Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀσκητεύω.

Ἀσκητεία, ὁ ἰδ.

ἀσκητεύω Πελοπν. (Λακων.) Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) κ.ά. — Λεξ. Βυζ. Δημητρ. — ΑΠροβελ. Νικηφ. Φωκ.² 23 ἀσκητεύω Πόντ. (Οἶν.) ἀσκητεύω Κρήτ. Σίφν. κ.ά. ἀσκητεύου Μακεδ. (Καστορ. Καταφύγ.) Πελοπν. (Μάν.) κ.ά. ἀσσητεύω Μύκ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκητής. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Διάγω τὸν βίον ἐν ἐρημίᾳ, εἶμαι ἀσκητής ἐνθ' ἀν.: Ποίημ.

Ἡλθεν ἡ ὥρα κ' ἡ στιγμή μαζί σου ν' ἀσκητέψω

ΑΠροβελ. ἐνθ' ἀν. 2) Διάγω βίον μονήρη καὶ ἐγκρατῆ, ἀποφεύγω τὴν μετὰ τῆς κοινωνίας ἀναστροφὴν Μακεδ. (Καστορ.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.

ἀσκητής ὁ, σύνηθ. καὶ Πόντ. (Ἄμισ. Τραπ.) ἀσκητής Μακεδ. (Καστορ.) Πόντ. (Οἶν.) κ.ά. ἀσσητής Ἡπ. κ.ά. ἀσκητής Κρήτ. (Βιάνν.) ἀσσητής Μύκ. ἀσκητῆς Πόντ. (Σάντ.) ἀσκησιτῆς Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Θηλ. ἀσκήτρια Ἡπ. κ.ά. ἀσκητάβα Πόντ. (Σάντ.)

Τὸ ἀρχ. οὐσ. ἀσκητής = ὁ ἀσκῶν ἔργον τι.

1) Μοναχὸς ζῶν ἐν ἐρημίᾳ μακρὰν τῆς κοινωνίας, ἐρημίτης ἐνθ' ἀν.: Ἀσκητής πάνω 'ς τὰ ὄρη δώδεκα χρόνους ἤκαμε (ἐξ ἐπιδ.) Βιάνν. || Παροιμ. Ὅταν γεράση ὁ διάβολος, γίνεται ἀσκητής (ὁ διὰ σωματικὴν ἀνικανότητα ἀδυνατῶν νὰ πράξη τὸ κακὸν πράττει ἀκουσίως του τὸ ἀγαθόν) Πελοπν. (Ἄργ.) || Ἄσμ.

Μαῦρα θέλω νὰ φορέσω, ἀσκητής θενὰ γενῶ

καὶ 'ς τὴν ἔρημο θὰ πάγω γιὰ τὸ ἀγάπης τὸν καημὸ

Δαρδαν.

Ἐ μου, ἄ δὰς 'ς τὴν ἔρημο, ὁπού 'ν' οἱ ἀσκητῆδες,

νὰ τρώς τὸ μῆνα κάστανο, τὸ χρόνο 'να γαρύδι

(ἔ μου = νιέ μου) Ἀπύρανθ.

Ἐρῆθα νὰ γέν' ἀσκήτρια σιμὰ 'ς τ' ἀσκηταρεῖο σου

Ἡπ. Ἡ λ. καὶ ὡς παρωνύμ. Ἀθῆν. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. 'ς τ' Ἀσκησιτῆ τὰ χαλάσματα Ἀπύρανθ. καὶ 'ς τὴν Δρῦπα τ' ἀσκησιτῆ αὐτόθ. Ἡ σημ. καὶ μεταγν. β) Καθόλου μοναχὸς Πόντ. (Οἶν.) Σίφν. κ.ά. 2) Ὁ διάγων βίον μονήρη καὶ ἐγκρατῆ, ὁ ἀποφεύγων τὴν μετὰ τῆς κοινωνίας ἀναστροφὴν πολλαχ. καὶ Πόντ. (Οἶν.): Κάθεται 'ς σὸ σπῆτιν ἀσκητής Οἶν.

ἀσκητικὰ ἐπίρρ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἐπιθ. ἀσκητικός.

Κατὰ τὸν τρόπον τοῦ ἀσκητοῦ, ὡς ἐρημίτης ἐνθ' ἀν.:

Ὁ δεῖνα ζῆ-περνᾶ ἀσκητικὰ πολλαχ. || Ἄσμ.

Κί ἀσκητικὰ κοιμήθηκα χρόνους εἰκοσιπέντε

Ἡπ.

ἀσκητική ἡ, Λεξ. Δημητρ. (λ. ἀσκητικός).

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκητής καὶ τῆς καταλ. -ική.

Ἀσκητεία, ὁ ἰδ.

ἀσκή τό, ἀσκήν Πόντ. (Κερασ.) Ρόδ. (Ἀφάντ.) ἀσκή κοιν. ἀσκή Ἡπ. (Ζαγόρ. κ.ά.) ἀσκή Θήρ. (Οἶα) Κύθν. Πάρ. Πελοπν. Λάστ. κ.ά. ἀσκή Καπ. (Φάρασ.) Μέγαρ. ἀσ-δὶν Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀσκή, ὁ ἐκ τοῦ μεταγν. ἀσκήιον. Ἴδ. Γαδάρ. διήγ. στ. 428 (ἔκδ. G Wagner σ. 138) «ἐπρήσθη τὸ κεφάλι μου κί ὡσάν ἀσκή ἐγίνη». Καὶ ὁ τύπ. ἀσκήν μεσν. Ἴδ. Μαχαιρ. 1,658 (ἔκδ. R Dawkins) «ἔναν ἀσκήν».

1) Θύλακος δερμάτινος, ἀσκή ἐνθ' ἀν.: Ἀσκή τοῦ κρασιού- τοῦ λαδιού- τοῦ νεροῦ- τοῦ τυροῦ κοιν. Ἀσκή γιδήσιο

